

примушуваному, тобто є шкодою правоохоронюваним благам, які за характером (цінністю) і (або) ступенем (обсягом) є меншими або рівними правоохоронюваним благам, які порушуються при завданні шкоди примушуваному.

Шкода, що умисно завдається примушуваним, який діє у стані переборних фізичного або психічного примусу, визнається достатньою, якщо вона є адекватною шкоді, завдання якої вимагається примушуючим від примушуваного, і не перевищує її, тобто є шкодою правоохоронюваним благам, завдання шкоди яким вимагається, і які за ступенем (обсягом) є меншими або рівними правоохоронюваним благам, завдання шкоди яким вимагається.

Перевищення меж правомірної шкоди, що завдається примушуваним, який діє у стані переборних фізичного або психічного примусу, є злочином, що має ознаку завдання примушуваним з метою позбавитися примусу неправомірної шкоди, тобто шкоди, яка є більш значною, ніж шкода, що має у даному стані примусу ознаки.

ЗНАЧЕННЯ ДОГОВОРУ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА РЕСПУБЛІКОЮ КУБА ПРО ПРАВОВІ ВІДНОСИНИ ТА ПРАВОВУ ДОПОМОГУ В ЦИВІЛЬНИХ ТА КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВАХ

Здобувач кафедри цивільного права та процесу НАВС
Ланцева К.В.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Лов'як О.О.**

Із здобуттям незалежності Україна вийшла на світову арену як рівноправний суб'єкт міжнародних відносин. З цього часу перед нею постала потреба врегулювання правових відносин з іншими державами.

Починаючи з 1992 року, триває робота по укладенню міжнародних договорів з питань правових відносин і правової допомоги у цивільних, сімейних та кримінальних справах. Схвалені Верховною Радою, такі договори закріплюють

додаткові гарантії громадян України в інших державах та забезпечують можливість співробітництва органів юстиції нашої держави з відповідними іноземними установами.

Україна та Республіка Куба, підписавши Договір про правові відносини та правову допомогу в цивільних та кримінальних справах домовились про таке: що Згідно зі ст. 1 щодо правового захисту Договірних сторін стосовно своїх особистих та майнових прав, це також стосується також і юридичних осіб, які створені відповідно до законодавства однієї з Договірних Сторін. Громадяни Договірних Сторін мають право вільно і без перешкод звертатися до суду, прокуратури, нотаріату (які надалі іменуються "установами юстиції") та в інші установи Договірних Сторін, до компетенції яких відносяться цивільні та кримінальні справи, можуть виступати в них, порушувати клопотання, подавати позови та здійснювати інші процесуальні дії на тих самих умовах, як і громадяни даної Договірної Сторони.

Звернемо увагу, щодо частини другої «Спеціальні положення», відповідно, до ст.30 щодо права власності визначається законодавством Договірної Сторони, на території якої розміщене нерухоме майно. Відповідно до п.3 ст. 30 виникнення та припинення права власності або іншого речового права на майно визначається законодавством Договірної Сторони, на території якої майно знаходилось. Виникнення та припинення права власності або іншого речового права на майно, яке є предметом угоди, визначається законодавством місця здійснення угоди, якщо інше не передбачено угодою сторін.

Відповідно до ст.31 визначена форма угоди за місцем її укладення, форма угоди з приводу нерухомого майна та права на нього визначається законодавством Договірної Сторони, на території якої знаходиться таке майно.

Проаналізувавши ст.33, зазначимо, що право успадкування рухомого майна регулюється законодавством Договірної Сторони, на території якої спадкодавець мав останнє постійне місце проживання, право успадкування нерухомого майна регулюється законодавством Договірної Сторони. Також визначення характеру майна відносно того, чи це майно є рухомим чи нерухомим, вирішується згідно із законодавством

Договірної Сторони, на території якої знаходиться це майно. Відповідно до п. 4 ст. 33 визначено, що громадяни однієї Договірної Сторони, які проживають на території другої Договірної Сторони, прирівнюються у правах до громадян другої Договірної Сторони відносно здатності укладення або скасування заповіту на майно, що знаходиться на території другої Договірної Сторони, або на права, які повинні бути там здійснені, а також відносно здатності набуття у спадщину майна або прав. Майно або права переходять до них на тих самих умовах, що й установлені для громадян другої Договірної Сторони. Виняток становить ст. 34 коли за законодавством Договірних Сторін спадкове майно, що успадковується державою за законом, переходить у власність держави, тоді рухоме майно передається державі, громадянином якої на момент смерті був спадкодавець, а нерухоме майно переходить у власність держави, на території якої воно знаходиться.

Звернемо увагу на ст. 39 даного Договору щодо визнання та виконання рішень у цивільних справах, а також у кримінальних справах в частині відшкодування шкоди, зазначено, що Договірні Сторони взаємно визнають та виконують рішення установ юстиції у цивільних справах, що набули чинності, а також вироки в частині відшкодування шкоди, заподіяної злочином. Також на території Договірних Сторін визнаються без спеціального провадження рішення у цивільних справах, які не потребують за своїм характером виконання.

Відповідно до ст. 41, порядок виконання рішень регулюється законодавством Договірної Сторони, на території якої повинно бути здійснене виконання. Виняток становить ст. 42 у визнанні судового рішення та в дозволі на його виконання може бути відмовлено, по-перше, якщо особа, яка порушила клопотання, або відповідач у справі не брав участі у процесі внаслідок того, що йому або його представнику не був своєчасно та належним чином вручений виклик до суду; по-друге, якщо по тому самому правовому спору між тими самими сторонами на території Договірної Сторони, де має бути визнане та виконане рішення, було вже раніше винесене рішення, що набрало чинності, або якщо установою цієї Договірної Сторони було раніше порушено провадження у даній справі; по-третє,

якщо згідно з положеннями даного Договору, а у випадках, не передбачених даним Договором, відповідно до законодавства Договірної Сторони, на території якої рішення має бути визнаним та виконаним, справа відноситься до виключної компетенції її установ.

Отож, Міністерство юстиції України надає правову допомогу громадянам, які проживають в Україні, щодо порядку витребування документів про реєстрацію актів цивільного стану, здійснених компетентними органами іноземної держави. За загальним правилом зазначені документи витребовуються через Департамент консульської служби Міністерства закордонних справ України, якщо інший порядок не встановлено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Надаючи важливого значення розвитку співробітництва в галузі надання правової допомоги у цивільних та сімейних справах, на сьогодні Україною підписано та ратифіковано договори з багатьма державами про правову допомогу та правові відносини у цій сфері, зокрема, з Республікою Куба.

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ У КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Слухач магістратури НАВС **Легецька О.М.**

Корупція в Україні і світі є однією з проблем, які потребують невідкладного розв'язання. Вона становить загрозу демократії, принципам верховенства права, соціальному прогресу, національній безпеці, становленню громадянського суспільства.

Недосконалість існуючої системи антикорупційних органів, а також відсутність чіткої державної антикорупційної політики та державних органів, відповідальних за її реалізацію, є одним із найважливіших чинників складної ситуації з корупцією в Україні. В новому Законі ця проблема вирішується шляхом функціонального розмежування на суб'єктів, відповідальних за формування, розробку, реалізацію, координацію антикорупційної політики держави, тих, що